

Herbert Drotloff

Chrästbeschiëring än der Stadtfarrkirch Medwesch

1982

Ä Medwesch wid ä jēdem Johr de Kängderschuër beschinkt,
dåt äs der Däch, un diën em hä um allermīsten dinkt.

Et äs der Däch, wō än der Kirch vill Mēdcher uch vill Geangen,
erwuërdungsvuël uch oing gedroingt, de hellich Liedcher sangēn,
Gedichtcher werden afgesōt, et glänzt munch Uģepuër,
de Orjel spillt, det Kängderhärz, et schlīt gor weangerbuër.

Mät Eagedūld munch Kängd dō sätzt, det Wuërden mäch em Mäh,
um Oingd zecht drō´ bām Lächterbüm de Kängderschuër verbä.

Und mät de Päckchern än der Händ, wo Hoinchkeachen dertän,
bekit det Fäst, fiur Ålt uch Jang, af dä Uërt uch en Sänn.

Et äs der Breoch vun åldershiër, e jēder froat sich drun,
em wiërt, kom äs det Fäst verbäh, der Däch sīl wedderkun.

Net jēder wīs, waräm dåt äs, und wat derbä geschegt,
dåt kit, net jēder dinkt drif nō und nit sich net de Zegt.

Hië frēcht, won hië de Päckcher segt, wat huët dåt fiur en Sänn?

Et wēr´ jo nor en mächtig Tock und sonst schär näst dertän!

Zwīn Keachen uch zwië Äpelcher, Bonbons und wegter näst,
munch ener frēcht, wat dåt nea wēr´, und wō wēr´ nea der Rest?

Der Rest, ich wīs et wō hië stächt, wäll ich dräm nemi quiëlen

und wäll ich nea de gånz Geschicht, hīsch nō der Rend erzielen.

Et fēt wä ängden esi un, dat em de Frä'n versummelt,
ze diēm wit net, wä fräher nōch, än der Gemīn gedrummelt,
et giht uch nichen Zīchen äm, vun Heos ze Heos gedrōn,
em schäckt en Kärtchen mät der Post, denn dä mess uch bestohn.
Äm Härwest, hä äm Kealler äs munch Summlerän zer Ställ,
der Farr måcht, wä der Sectorist, nō senger List Appell.
Hië froat sich, wonn de Fräen kunn und sōt en wat et breocht,
et äs fiur vill gemätlich hä, wonn em zesammenheocht.

Em wīs, det Summeln äs net leicht; der Farr, die hält seng Prädicht,
de Fräen dinke' sich: Wohär? De Kummern se schär lädich!
En Becher Zeacker, zwīn mät Miehl, en Oachen wäll em hun,
de Fräen groal'n, än deser Zegt, em guächt se nor derfun.

Em wīs et schiun, dä vun der Kirch, dä wällen nōch uch nōch,
wohär? Em huët jo sälwest näst, äs uerm wä en Knōch!
Der Farr, dī sprächt: Es muss nicht sein, doch spenden macht ja Spaß,
zwei Becher Mehl, ein wenig Geld - das ist kein Aderlass!
Geht hin und kommt nicht leer zurück - ein jeder lebe wohl!
Derzwäschen dränk em uch Kaffee, dī wor eos Nechesol!

Nea feng em än der gånze' Stadt hīsch hemlich un ze summeln,
wä Boacher säch em nea de Frä'n, vun Heos ze Heos sich tummeln,

vun Stock ze Stock, träpaf, träpuëf, se hurtig, hurtig leffen,
se klingelten, se dubberten, sälwst wonn de Legt schiu' schleffen.

En Becher Zeacker, zwīn māt Miel, en Oachen, zwië bäs droa,
e jeder gāw, wāvill e keangt, esi word' e nor froa.

Ald är, dä mächten sich de Norm und sōden: dāt meß sen,
dä ändern gengen oft ämsonst, em less se net erän.

En drätter krīsch: wie Oacher wäll, dī ställ' sich än de Schlång!
Et wort munch uërmer Summlerän bām Summeln Ängst und Bång.

De Mīsten gāwen vill uch mih, māt Lāw uch māt Geduld,
und hun derloingst māt Lāw uch Froad, munch Kretzer nōch bezuëlt

De flëssig Summlerānnen hun dāt drōn zesumm'gedrōn,
und dāt wōr sächer net ze leicht, dāt mess em uch noch sōn.

Et geng uch alles richtig zea, et kām es näst ze Iuren,
de Kirchenmutter kām ze liëtzt, sä hat de List verliuren.

Wä nea der 1. Dezember kām, strömt allent Vulk erun,
e jeder kit māt sengem Sack uch diēm, wat hië bekun.

Und säch, māt jedem Bēcher Miël feallt schneller sich uch schneller,
af Däschen, Kisten, Bink' uch Stählen, un enem Däch der Kealler.

Der Zeacker än de Säckcher fleßt, uch Hoinch huët em gespändt,
und dāt, äm wat um mīst' gegroalt, kit ständich, ohnen Oingd.

Em segt und dinkt, em sēch net gead, em groalt äm de Verstånd

E sefelt Oacher säch em nor nōch äm Schlaraffenländ!

E' Regiment vu Fräen kit und broingt än enem fiurt,

e' klenner Regiment, dāt stiht, huët alles registriert.
De Stadtfarrän äs mätten drän, sä äs de Chefän hä,
det Riki huët de Hiusen un und måcht et sīr genä,
Frä Doktor Lux stiht un der Wōg und wecht māt aller Kraft,
de Kirchenmutter äs gānz wēss, vum Miēlstūf leicht behaft,
de Farrhärn packen, ziēlen, drōn, se schichten Tock äm Tock
ä Kisten, und dā hiēwe' sich bäs än den drätten Stock.

Frä Farrer Georg nit det Fätt, de Margarin uch't Īl,
se lēchelt dich uch friehlich un, et äs er näst ze vill,
är Mån äs wä en Prinzpal, dī rechent und addiert,
hiē kontrolliert uch det Gewicht, befiur em et notiert,
hiē äs māt allem sihr genä und wēr' hiē net schiun Farr,
wēr' hiē bestämt bä Mic şi Gros, en tüchtig gestionar.

Em segt, e jēder git sich Mäh, dänn Arbet äs geneag,
der Kirchenvuēter schläpt und drīt und hiēft sich schār de' Breach.
Um Ōwend stiht et schwarz af wēss, de Rechnung stämmt genä,
der Stadtfarr måcht det Resumée und schlesst det Dirchen zea.

Um nächsten Däch, gleich än der Fräh, fēt schiun det Backen un.
Äm Ächt des Morjest segt em schiun 'puēr necklich Fräen kun.
Der Schneider, dī net schlōfen keangt, die måcht bä Nuēcht schiu' Feiēr,
hiē nit de urält Kirche'bink, dänn Gas uch Hūlz äs deiēr.
Und huët em sich den Däch zeviur det Hīft schiu' fast zerdremmert,

wī sich bām wuërmen Iuwenlōch detmol äm't Backen kämmert,
dī merkt dat hië ämsonst gegroalt, se huët et schiun gerōchen,
de Remplerän stiht schiu' parat, trotz ärer wihen Knōchen.
Doch detmōl huët se uch en Healf, dä sich Mathildchen nännt
und sich de gānz Zegt, dä em backt, net vun der Chefän trännt.
Villicht gelaingt et mer nōch hegd, dāt alles viurzedrōn,
wat sich dō fiur dem Iuwenlōch, äm Kealler zeagedrōn.

Um irschten Däch, um Morjen kun schiun siwen Städerränen,
dä hu sich richtig fiur gedroingt, uch dāt mess em hegd kennen,
dä waßten, dat um Ufång leicht, won't net wit, wä em wäll,
em söt, der Iuwen wēr' net hīss, und backt net vun der Ställ.
Det Ada backt mät dem Brigitt, Isoldchen än der Neh,
det Stirner Traute, sīr galant, serviert vu sech Kaffee,
e jeder, dī en Däppchen huët, bekit en eagesesst,
den Zeacker, dī derhīm verbliw, huët nemest ägebesst.

Um zwiëten Däch, um Nōmätäch, dō kâmen glech är zâhn,
von Durles schär, um Oingd der Stadt, uch alle mäkich Frän,
dä backten wä der Zerberus, īn Blech haingder dem ändern
sâch em dō, wä um Förderbånd än Iuwen änen wändern.
Derzwäschen awer mächte se en Hanklich wä en Drüm,
dä wunnen jō um Oingd der Wealt, und dohär kit de 'Ruhm'.

De Hänklich wōr af īst derfun, se wōr gewäss uch mār,
esi drānken dä vum Oingd der Wält uch nōch e Schläckchen Bär.
Ech sālwest kām ze spēt derzea, gleich haingderm liētzen Stäck.
Mathildchen gāf mer´n Herz derfiur, māt ār hat ich nōch Gläck.
Doch hegt hu se sich revanschiert, dāt mess em wirklich sōn,
esi long et nōch diēs Hänklich git, terf nemest sich beklōn.

Uch nohiēr klappt et weangderbuēr, vill Fräen kāmen nōch
vum Kuckuck, Gura Cāmpului und eos dem Grēweln Lōch,
dä dēden uch äst af den Däsch, esi wāt´ sich verlāngt,
nor wōr de 'Ruhm' der Wält bās duēr, un diēm Dāch net gelāngt.
Vum Zākesch, Lānggass, Stīgass kām en Grupp vun jeange´ Frä´n,
en Flēss wōr än dem Kealler dō, wä em nōch net gesāhn.
Är kniēden Dīg, är schmiēr´n det Blech, är stēchen Herzen eos,
en Duft zecht durch den Kealler drōn, et recht äm gānzen Heos.
Frä Rempler schwīsst, sä tuēwt und schimpft, wonn et net richtig giht,
doch wonn de Keachen worden sen, dīt et er wedder līd.
Vill Fräen sortiern und säcken eos, de geaden vun de´ lichten,
beviur se se, māt zuërtem Grāff, än sūwer Schachteln schlichten.
Derzwāschen saingt em uch en Līd, erzillt sich en Geschicht,
und wonn de Farr zem Kiuren kun, dea se sich nor de Pflicht.
De Keachen rechen weangderbōr, ´si würzig, sess uch zuert,
e´ Weangder wer´t, wonn nemest kēm, em recht et bās zem Muert.

De Kängd äm Heos kun eos dem Hōf mät riuder Nuēs gerânt,
dä ruchen et mät griusser Froad, det Chrästkängd äs äm Länd.

Se tuēwen ännen uch ereos, erfehren uch de Legt,
et äs esi gehīnnesvuël, wat hä zer Zegt geschegt
Beseangders det Veronika äs mät Elan derbä,
et walkt und glänzt, er drīt und backt, fast wä en klinzich Frä.
Der Markus und det Silvia, dä stapten vill än't Mell,
doch uch der klinzich Christian wōr iwwerål zer Ställ.

Zem Schlass rächt de Frä Kramer un, dä backt bä sech derhīm,
Frä Hienz gewännt de liëtzt Portion, det Bakkes blēft ellīn.
Farr Georg ställt de Rechnung af, dä stämmt em hörgenä,
6486 Keachen sen et nea, fast heangdert Stäck pro Frä.
400 kg Miël se futsch, 12 heangdert Oacher se kaputt,
zwië Zentner Zeacker sen derfun, der Hoinch vum Gutte' Rud.
Dō frēcht em nōch, wō wēr' der Rest, dät hiert sich bätter un,
mer messen mī Geduld mät eas, uch mī Vertraen hun.
Ech sōn, e sefelt Herzker sen af īst schiun allerhånd,
wō git et nōch esi flessig Fräen än easem Sachsenländ!?

Nea äs der Chrästdäch nemi färr, de Bīm huët em schiu' bruëcht,
dī fiur den Ielter kit, äs hīsch uch hiu än senger Pruëcht.
Nea mächt de Päckcher em berīt, drō packt em alles än,
droa Äpelcher, den Hoinchkeachen und sonst, wat kit nōch drän?

Et äs de Läv vun allen Fräen, dä mätgesummelt hun,
et äs de Froad uch Läv vun diēn', dä hä zem Backen kun,
et äs de Kraft vun diēnen uch, dä't än de Kirch gedrōn,
der Weallen, dat em et nōch mäch, dāt messt em allen sōn.
De Kirch äs net wä en Geschiēft, wō em vum Puppes nit,
hä git em Kängd uch Ålden dāt, wat nor vun Härzen kit.
Wī drōn de Kängderūgen segt, äm heallen Lächterschēg,
dinkt net un Arbet, net un Niut, net un de ijän Peng.
Dī wīss, wonn em än Medwesch īst äm Johr de klinzich Kängd
beschinkt,
äs dāt det Fäst, un dat em hä um allermīsten dinkt.

Äm Numen aller Kängder sōn ich Dānk fiur Healf uch Mäh'
und hoffen, dat äm nächsten Johr se wede mät derbä!! ..